

Sygn. akt VIII GC 303/12

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Górską

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Perkowska

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2013 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko A. W. i (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanych A. W. i (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda K. B. kwotę 102.957,21 zł (stu dwóch tysięcy dziewięciuset pięćdziesięciu siedmiu złotych dwudziestu jeden groszy) z ustawowymi odsetkami : od pozwanego A. W. od dnia 1 listopada 2012 r., od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. od dnia 10 lutego 2013 r., przy czym spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia z tego obowiązku drugiego pozwanego;

II oddala powództwo wobec (...) Spółki Akcyjnej w W. w zakresie odsetek od dnia 1 listopada 2012 r. do dnia 9 lutego 2013 r.;

III zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 8.765 (ośmiu tysięcy siedmiuset sześćdziesięciu pięciu) złotych tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 303/12

UZASADNIENIE

Powód K. B. wniósł o zasądzenie od pozwanych A. W. i (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 102.957,21 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 listopada 2012 r. oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że za pośrednictwem pełnomocnika r. pr. A. W. wystąpił do Samorządowego Kolegium Odwoławczego o ustalenie, że zmiana wysokości opłaty rocznej z dniem 1 stycznia 2009 r. dokonana decyzją Prezydenta Miasta S. jest nieuzasadniona. Opłata w wysokości 89.318,07 zł została ustalona w oparciu o wycenę nieruchomości na kwotę 2.977.269 zł. Wniosek został oddalony orzeczeniem z dnia 16 lutego 2009 r. wobec uznania, że uchybiono terminowi do jego złożenia. Powód, reprezentowany przez pozwanego radcę prawnego, wywiódł sprzeciw od ww. orzeczenia, który to sprzeciw zastąpił pozew. Podczas postępowania sądowego wartość nieruchomości została oszacowana przez biegłego na 1.855.300 zł. Powództwo zostało jednak oddalone z uwagi na niedotrzymanie przez powoda terminu przy zaskarżaniu decyzji Prezydenta Miasta S.. Wywiedziona przez powoda apelacja została oddalona, zaś sąd drugiej instancji przychylił się do ustaleń sądu pierwszej instancji. W związku z powyższym od 1 stycznia 2009 r. powoda obowiązywała zawyżona opłata za użytkowanie wieczyste (89.318,07 zł). Gdyby zaś przyjęć za podstawę obliczeń opinię sporządzoną w toku postępowania sądowego wyniosłaby ona

54.999 zł (o 34.319,07 zł mniej). Dokonując zatem wpłat za lata 2009-2011 powód poniósł szkodę w wysokości 102.957,21 zł. Powód uznał, że pozwany A. W. z własnej winy nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku terminowego dokonania czynności prawnej, w związku z czym powód poniósł szkodę w wysokości 102.957,21 zł. Za zaistniałą szkodę odpowiedzialność in solidum ponosi również ubezpieczyciel pozwanego A. W. - (...) Spółka Akcyjna, z którym pozwanego łączy stosunek ubezpieczenia w ramach obowiązkowego grupowego ubezpieczenia OC radców prawnych. Jako podstawę prawną powództwa powód wskazał art. 27 pkt 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, art. 22⁷, art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

W odpowiedzi na pozew pozwany A. W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu. Pozwany zaprzeczył, aby do uchybienia terminowi do wniesienia wniosku o ustalenie braku zasadności zmiany wysokości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego miało dojść z jego winy. Uznał, że do uchybienia doszło wyłącznie z winy powoda. Podał, że pełnomocnictwo zostało udzielone przez powoda w dnia 16 grudnia 2008 r., a wniosek do Samorządowego Kolegium Odwoławczego złożony w dniu 16 stycznia 2009 r. a zatem z zachowaniem 30-dniowego terminu. Powód zapewniał, że to w dniu 16 stycznia 2009 r. otrzymał zawiadomienie o wypowiedzeniu obowiązującej wysokości opłaty rocznej, w związku z czym nie ma podstaw do przypisania pełnomocnikowi winy w uchybieniu terminu. Ponadto nie ma podstaw do uznania, aby powód poniósł jakąkolwiek stratę. W toku trwania postępowania o ustalenie wysokości opłaty powód przejął bowiem od Przedsiębiorstwa Handlowego (...) Spółki Akcyjnej w S. przewłaszczone na zabezpieczenie zwrotu pożyczki prawo użytkowania wieczystego gruntu wraz z prawem własności budynku mieszkalno – biurowego, przy czym kwota udzielonej pożyczki była wielokrotnie niższa niż wartość ww. praw. Twierdzenie takie jest tym bardziej zasadne, że zarząd P.H. (...) S.A, przewidując podwyżkę opłaty z tytułu użytkowania wieczystego skalkulował ją w stawce czynszu i podwyższył najemcom stawki czynszu. Ponadto przed przejściem nieruchomości przez powoda to spółka (...) uiszczala na rzecz powoda kwoty opłaty za użytkowanie wieczyste, a powód przekazywał je uprawnionemu organowi. Nie wystąpiła zatem strata po stronie powoda. Pozwany zauważył również, że powód był uprawniony do złożenia wniosku o zmianę wysokości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego gruntu w trybie art. 77 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami, jednak tego nie uczynił.

W złożonej przez pozwaną (...) Spółkę Akcyjną odpowiedzi na pozew wniosła ona o oddalenie powództwo w stosunku do niej oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. W dalszej części uzasadnienia pozwana wskazała, że powódka nie zgłosiła swojego roszczenia i pozwana nie miała możliwości merytorycznego rozpoznania żądania. Powołując się na brzmienie art. 77 ustawy o gospodarce nieruchomościami pozwana uznała, że powód nie zgadzając się z ustaloną wysokością opłaty rocznej i dysponując opinią biegłego wydaną na potrzeby postępowania sądowego, mógł we własnym zakresie złożyć wniosek o aktualizację opłaty. Zaniechanie powoda w tym zakresie i obowiązywanie zawyżonej opłaty rocznej nie może zatem wywoływać negatywnych konsekwencji dla pozwanych. Pozwana zakwestionowała również wysokość żądanej kwoty wskazując, że sporządzona w innym postępowaniu opinia biegłego ma walor dokumentu prywatnego, który nie potwierdza wysokości żądanej kwoty oraz podstaw do jej ustalenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanego A. W. i pozwaną Zakład (...) Spółkę akcyjną w W. łączy umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej radców prawnych.

okoliczność bezsporna

Pismem z dnia 28 października 2008 r. powód został zawiadomiony o wypowiedzeniu ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2008 r. wysokości dotychczasowej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu stanowiącego własność Skarbu Państwa, składającego się z działki nr (...) o powierzchni 5.483 m², położonej w obrębie ewidencji gruntów 021 – Ś., ul. (...). Jednocześnie Prezydent Miasta zaproponował przyjęcie z dniem 1 stycznia 2009 r. nowej wysokości opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste tego gruntu odpowiadającej 3% wartości gruntu, co stanowi kwotę 89.318,07 zł.

Powyższa stawka została obliczona w oparciu o aktualną wartość gruntu ustaloną zgodnie z operatem szacunkowym, sporządzonym przez rzeczoznawcę majątkowego B. L.. Wartość ta wynosiła 2.977.269 zł. Powód otrzymał zawiadomienie w dniu 5 grudnia 2008 r.

Dowód:

- zawiadomienie z dnia 28.10.2008 r. k. 74
- operat szacunkowy z września 2008 r. k. 64-73
 - orzeczenie z dnia 16.02.2009 r. k. 22-23
 - wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 19.11.2010 r. z uzasadnieniem, sygn. akt I C 1434/09 k. 40-49
 - wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24.06.2011 r. z uzasadnieniem, sygn. akt II Ca 577/11 k. 50-60

Z działki nr (...) w momencie doręczenia zawiadomienia korzystało Przedsiębiorstwo Handlowe (...) Spółka Akcyjna. Związane to było z tym, że powód prawo wieczystego użytkowania nieruchomości uzyskał z uwagi na jej przewłaszczenie na zabezpieczenie umowy pożyczki, udzielonej przez powoda na rzecz ww. spółki w 2006 roku.

Powód figurował w księdze wieczystej nieruchomości jako wieczysty użytkownik, w związku z czym korespondencja była kierowana do niego. Do momentu kiedy z nieruchomości korzystała spółka (...) to spółka ponosiła wszelkie opłaty, zaś korespondencję dotyczącą nieruchomości powód przekazywał spółce. Następnego dnia po otrzymaniu zawiadomienia powód przekazał telefonicznie prezesowi spółki W. G. P. informacje na ten temat, a następnie przekazał kierowcy przysłanemu z W. kopię zawiadomienia z dnia 28 października 2008 r.

Wcześniej spółka (...) zwracała się do Prezydenta Miasta S. o zmianę terminu wnoszenia opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego. Faktycznie opłaty za wieczyste użytkowanie spółka wносиła do końca marca 2009 roku. W marcu 2009 r. nieruchomość została przekazana powodowi w związku z prawomocnym wyrokiem uwzględniającym powództwo o wydanie.

dowód:

- pismo z dnia 4.02.2008 r. k. 129-131
- zeznania świadka J. W. k. 157
- zeznania powoda K. B. k. 158

Po upływie kilku dni prezes zarządu spółki W. poinformowała powoda, że spółka zamierza złożyć wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest niezasadna. W związku z tym zwróciła się do powoda z prośbą o podpisanie pełnomocnictwa dla pozwanego radcy prawnego A. W., który prowadził obsługę (...) spółki (...). Pełnomocnictwo to zostało powodowi przekazane przez kierownicę W.. W dniu 16 grudnia 2008 r. powód podpisał dokument pełnomocnictwa dla radcy prawnego A. W. do występowania przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w S., Urzędem Miejskim w S., jak i sądami administracyjnymi wszystkich instancji w sprawie wysokości opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu stanowiącego własność Skarbu Państwa, składającego się z działki nr (...) położonej przy ul. (...). W tym samym dniu pełnomocnictwo to zostało przekazane za pośrednictwem kierowcy W. pracownikowi kancelarii powoda J. W.. W chwili

otrzymania pełnomocnictwa w siedzibie spółki (...) znajdowały się dokumenty dotyczące opłaty za wieczyste użytkowanie nieruchomości, w tym m. in. zawiadomienie z dnia 28 października 2008 r.

Kolejne pełnomocnictwo, z dnia 18 czerwca 2009 r., obejmowało także umocowanie do reprezentowania powoda przed sądami powszechnymi wszystkich instancji.

Dowód:

- pełnomocnictwo z dnia 16. 12. 2008 r. k. 13
- pełnomocnictwo z dnia 18.06.2009 r. 14
- zeznania powoda K. B. k. 158

W dniu 16 stycznia 2009 r. pozwany A. W., reprezentując powoda złożył w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w S. wniosek z dnia 15 stycznia 2009 r. o ustalenie braku zasadności zmiany wysokości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego. Przedstawił zarzuty dotyczące operatu szacunkowego, stanowiącego podstawę do obliczenia opłaty.

Dowód:

- wniosek z dnia 15.01.2009 r. k. 19-20

Orzeczeniem z dnia 16 lutego 2009 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w S. oddaliło wniosek. W uzasadnieniu wskazano, że wypowiedzenie zostało doręczone stronie w dniu 5 grudnia 2008 r., a zatem początkiem 30-dniowego terminu złożenia wniosku był 6 grudnia 2008 r. Jego koniec przypadał na 5 stycznia 2009 r., zatem wniosek z dnia 16 stycznia 2009 r. został złożony po upływie przypisanego terminu.

Pozwany, działając w imieniu powoda złożył sprzeciw do powyższego orzeczenia i wniósł o rozpoznanie sprawy przez sąd powszechny.

Dowód:

- orzeczenie z dnia 16.02.2009 r. k. 22-23
- sprzeciw z dnia 5.03.2009 r. k. 24-26

W związku z wniesieniem sprzeciwu i utratą mocy orzeczenia z dnia 16 lutego 2009 r. sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum w Szczecinie. W toku postępowania przed sądem sporządzona została opinia biegłego sądowego z zakresu wyceny nieruchomości. Wartość rynkowa nieruchomości przy ul. (...) w S. stanowiącej działkę nr (...) została w niej oszacowana na 1.833.300 zł.

Dowód:

- pismo z dnia 12.03.2009 r. k. 27
- pismo z dnia 22.06.2009 r. k. 21
- opinia biegłego sądowego L. P. k. 28-35
- wrys z mapy ewidencyjnej k. 36
- wypis z rejestru gruntów k. 37-38
- mapa k. 39

Wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 19 listopada 2010 r. powództwo K. B. przeciwko Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta S. zostało oddalone (pkt I wyroku). W uzasadnieniu wskazano, że powód złożył wniosek o ustalenie bezzasadności dokonania aktualizacji opłaty wieczystej po upływie 30-dniowego terminu

z art. 78 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Sąd nie uwzględnił argumentu powoda, jakoby z uwagi na zaniechanie doręczenia mu operatu szacunkowego, bieg 30-dniowego terminu został przerwany. W dalszej kolejności uznał, że termin ten ma charakter materialnoprawny. Jego uchybienie skutkuje związaniem stron opłatą w nowej wysokości i wygaśnięciem uprawnienia do skutecznego kwestionowania dokonanej aktualizacji opłaty.

Powód wywiódł apelację od powyższego orzeczenia. Apelacja została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 czerwca 2011 r. (sygn. akt II Ca 577/11). Sąd Okręgowy podzielił ustalenia Sądu Rejonowego dotyczące charakteru terminu z art. 78 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Odnośnie braku doręczenia operatu szacunkowego wieczystemu użytkownikowi, Sąd Okręgowy zaakcentował, iż żaden przepis nie przewiduje takiego obowiązku, a zapoznanie się z treścią ww. dokumentu pozostaje bez wpływu na bieg terminu. Niezasadne okazały się zarzuty powoda jakoby nie miał możliwości zapoznania się z treścią operatu, co skutkowało uznaniem że niedochowanie terminu nastąpiło z winy powoda.

Dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 19.11.2010 r. z uzasadnieniem, sygn. akt I C 1434/09 k. 40-49

- wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24.06.2011 r. z uzasadnieniem, sygn. akt II Ca 577/11 k. 50-60

W dniu 30 marca 2009 r. powód uiszczył kwotę 38.643,63 zł tytułem opłaty za wieczyste użytkowanie za 2009 rok. Kolejne wpłaty w tej samej wysokości z dnia 30 marca 2010 r. i 30 marca 2011 r. opiewały na taką samą kwotę. W dniu 28 września 2011 r. przelał zaś na rzecz Urzędu Miejskiego kwotę 152.023,32 zł tytułem dopłaty za wieczyste użytkowanie za lata 2009-2011. Konieczność wniesienia dopłaty powstała w związku z wezwaniem do zapłaty z dnia 22 września 2011 r., w którym przyjęto opłatę w wymiarze 89.318,07 zł i uznano, że kwota zaległości za każdy rok wynosi 50.674,44 zł.

Dowód:

- polecenia przelewu k. 15-18

- wezwanie do zapłaty z dnia 22.09.2011 r. k. 75

Pismem z dnia 6 października 2011 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 102.957,21 zł, wskazując iż pozwany dopuściła się zaniedbań w postępowaniu administracyjnym i sądowym. Złożył wniosek do Samorządowego Kolegium Odwoławczego po upływie ustawowego terminu, co spowodowało że od 1 stycznia 2009 r. zaczęła obowiązywać opłata za wieczyste użytkowanie w kwocie 89.318,07 zł. Opłata ta powinna wynosić 54.999 zł, a zatem o 34.319,07 zł mniej. Z uwagi na uiszczenie opłaty w ww. wysokości przez lata 2009-2011 powód poniósł szkodę w wysokości 102.957,21 zł.

Jednocześnie powód zawiadomił Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. o poważnym zaniedbaniu interesów, prosząc o pośrednictwo w polubownym załatwieniu sprawy.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 6.10.2011 r. k. 61-63

- pismo powoda z dnia 6.10.2011 r. k. 76

- potwierdzenie nadania k. 77

Powód złożył także w dniu 25 stycznia 2012 r. wniosek o zawezwanie pozwanego A. W. do próby ugodowej.

Okoliczność bezsporna

Powód jest prezesem zarządu spółki (...). Spółka otrzymała zawiadomienia o wypowiedzeniu dotychczasowej wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, odnoszących się do użytkowanych nieruchomości. Po złożeniu wniosków o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej jest niezasadna i sprzeciwu od orzeczeń Samorządowego Kolegium Odwoławczego opłaty zostały ustalone na niższym poziomie niż ten, który wynikał z zawiadomień.

Dowód:

- zestawienie opłat k. 132
- zawiadomienia z dnia 28.10.2008 r. k. 133, 135-137
- zawiadomienie z dnia 7.11.2007 r. k. 134

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podstawę prawną powództwa stanowi art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Powód wywodził, iż wyłącznie na skutek zaniedbań pozwanego nie uzyskał pozytywnego rozstrzygnięcia wniosku o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej za wieczyste użytkowanie jest nieuzasadniona. W związku z powyższym poniósł szkodę wyrażającą się w konieczności uiszczenia opłaty w podwyższonej wysokości w latach 2009-2011.

Bezspornym jest, że pozwany złożył wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej za wieczyste użytkowanie jest niezasadna po upływie 30-dniowego terminu, co skutkowało oddaleniem wniosku. Ustaleniu w niniejszym postępowaniu podlegała zatem okoliczność, czy pozwany dochował należytej staranności przy wykonaniu zobowiązania (czy niedochowanie terminu było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność), a nadto czy powód poniósł szkodę i czy między szkodą a nienależytym wykonaniem zobowiązania istnieje związek przyczynowy.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, a także zeznań świadka J. W. oraz stron. Sąd nie powziął wątpliwości co do prawdziwości powołanych dokumentów, zaś strony również nie zgłaszały zarzutów co do ich treści i waloru dowodowego. Jedynie pozwana spółka (...) kwestionowała wartość dowodową opinii biegłej L. P., sporządzonej w toku postępowania przez Sądem Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie, wywodząc iż ma ona walor dokumentu prywatnego i z uwagi na jej sporządzenie w innym postępowaniu, czynienie na jej podstawie ustaleń w niniejszym sprawie jest niedopuszczalne. Argumentów powyższych nie sposób podzielić. Należy bowiem zauważyć, iż sformułowane przez pozwaną zastrzeżenia mają charakter ogólny, nie odnoszą się do konkretnych elementów opinii. Pozwana nie kwestionowała przyjętej metody wyceny czy danych wyjściowych, nie wskazywała również aby zarzuty w tym przedmiocie były zgłaszane w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w sprawie o sygn. akt I C 434/09. Nie może przy tym umknąć uwadze okoliczność, że opinia ta stanowiła podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych we wskazanej sprawie. Dla skutecznego podważenia wniosków opinii, a w konsekwencji jej mocy dowodowej pozwana winna odnieść się do danych zawartych w opinii. Co do zasady bowiem nie ma podstaw do jej dyskwalifikacji jako źródła dowodowego, tym bardziej że dowód z analizowanej opinii został przeprowadzony przez sąd i na gruncie tego postępowania uznany za wiarygodny. Bezpodstawne byłaby zatem odmowa wiarygodności tego dokumentu w niniejszym postępowaniu. Sąd orzekający doszedł do wniosków przeciwnych uznając, iż fakt dopuszczenia opinii w charakterze dowodu przez Sąd Rejonowy i jej weryfikacja sprawia, że właśnie w oparciu o tę opinię możliwe jest dokonanie oceny szans powoda na uzyskanie pozytywnego rozstrzygnięcia w toku postępowania przed Sądem Rejonowym i Sądem Okręgowym.

Niewystarczające jest zatem akcentowanie okoliczności, że dokument ma charakter dokumentu prywatnego, a nie jest opinią biegłego. Z uwagi na fakt, że opinia ta stanowiła podstawę ustaleń faktycznych w prawomocnie zakończonym postępowaniu i nie była wówczas kwestionowana, jest miarodajnym środkiem dowodowym pozwalającym na ustalenie

wartości nieruchomości w 2008 roku, a w konsekwencji wymiaru opłaty za wieczyste użytkowanie, a co zatem idzie ewentualnych szans powoda na uwzględnienie jego powództwa w sprawie I C 1434/09.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka J. W. dotyczących zapewnień udzielanych mu przez powoda odnośnie daty otrzymania zawiadomienia. Zeznania te pozostają w sprzeczności z dowodami z dokumentów, a także z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Sąd uznał bowiem, że K. B. nie miał najmniejszego powodu, aby zapewniać przyszłego pełnomocnika o tym, że zawiadomienie zostało mu doręczone później, niż to rzeczywiście nastąpiło. Zauważyć trzeba, że świadek nie pamiętał szczegółów dotyczących sposobu uzyskania pełnomocnictwa, w szczególności, czy było ono przekazywane powodowi przez kierowcę W., czy przesłane powodowi mailem, czy zawieszona przez świadka. Zeznaniami świadka J. W. przeczą zeznania powoda K. B., które Sąd uznał za wiarygodne. Powód zaprzeczył, aby kontaktował się bezpośrednio z pozwanym czy też jego aplikantem w niniejszej sprawie. Poza tym przedstawione przez niego okoliczności dotyczące kontaktów ze spółką (...) i pozwanym znajdują poparcie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny.

Poza tym świadek sam wskazał, iż w dacie udzielenia pełnomocnictwa – odbioru dokumentu, w siedzibie spółki znajdowała się kopia zawiadomienia z dnia 28 października 2008 r. Wysoce wątpliwym jest zatem, aby w dniu rzekomego otrzymania pisma powód zdołał przekazać je spółce (...), następnie spółka zdążyła się z nim zapoznać, skontaktować się z powodem w celu udzielenia pełnomocnictwa pozwanemu, przesłać mu dokument pełnomocnictwa i po opatrzeniu go podpisem przez powoda przywieźć (poprzez kierowcę) dokument dla pełnomocnika.

W tym kontekście nie może również umknąć uwadze okoliczność, że powoływana przez pozwanego i wskazywana przez świadka data doręczenia pozostaje w sprzeczności z treścią pisma z dnia 15 stycznia 2009 r. (wniosku o ustalenie braku zasadności zmiany wysokości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego), w którym pozwany powołuje się na fakt doręczenia zawiadomienia o wypowiedzeniu w dniu 24 listopada 2008 r. (choć i ta data nie odpowiadała rzeczywistemu stanowi), a nie 16 grudnia 2008 r. Składając zatem wniosek pozwany nie pozostawał w przekonaniu o otrzymaniu zawiadomienia w dniu 16 grudnia 2008 r.

Z tych samych względów Sąd za niewiarygodne uznał także zeznania pozwanego A. W. uznając, iż pozostają one w sprzeczności z dowodami z dokumentów, a także z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności powództwa Sąd doszedł do przekonania, że pozwany wykazał przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 471 k.c.

Pierwszą z nich stanowi niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania. Nienależytym wykonaniem zobowiązania ma miejsce wtedy, gdy świadczenie jest wprawdzie spełnione, lecz odbiega w jakimś stopniu od świadczenia wymaganego. W analizowanym stanie faktycznym nie stanowił przedmiotu sporu fakt, że pozwany A. W. wniosek o ustalenie, że zmiana wysokości opłaty za użytkowanie wieczyste jest niezasadna, złożył w sekretariacie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w dniu 16 stycznia 2009 r. (prezentata k. 19). Zgodnie bowiem z art. 78 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t. jedn. Dz.U.2010, Nr 102, poz. 651 ze zm.) użytkownik wieczysty może, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia, złożyć do samorządowego kolegium odwoławczego właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości, zwanego dalej "kolegium", wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości. Jak wynika z orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego oraz wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 19 listopada 2010 r. i wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 czerwca 2011 r. odpis zawiadomienia został doręczony użytkownikowi wieczystemu (powodowi) w dniu 5 grudnia 2008 r. Termin do wniesienia sprzeciwu upłynął zatem z dniem 5 stycznia 2009 r. Pozwany uchybił zatem powyższemu terminowi, co skutkowało oddaleniem wniosku, a następnie prawomocnym oddaleniem powództwa o ustalenie opłaty z tytułu użytkowania wieczystego.

W tym kontekście zasadny jest wniosek, że pozwany świadczył pomoc prawną w sposób nienależyty. Nie może umknąć uwadze okoliczność, że pozwany jest profesjonalistą, stąd standard należytej staranności wymaganej od niego należy ustalać w odniesieniu do brzmienia art. 355 k.c. i profesjonalnego charakteru prowadzonej przez niego działalności w zakresie świadczenia usług i porad prawnych. Chodzi o staranność dostosowaną do działającej osoby,

przedmiotu jakiego działanie dotyczy, oraz okoliczności, w jakich działanie to następuje. Podstawą podejmowanych przez radcę prawnego czynności jest działanie w interesie swojego mocodawcy, skuteczne podejmowanie kroków mających na celu kwestionowanie orzeczeń z którymi klient się nie zgadza. W tym kontekście złożenie wniosku w przewidzianym ustawą terminie jawi się jako podstawowy obowiązek pełnomocnika. Ustalenie danych dotyczących daty doręczenia zawiadomienia – daty początkowej biegu terminu do wniesienia wniosku mieściło się w zakresie obowiązków pozwanego i z pewnością zaniechanie w powyższym zakresie stanowi uchybienie należytej staranności wymaganej od profesjonalnego pełnomocnika.

W ocenie Sądu powód wykazał także fakt powstania szkody. Wartość szkody wynikała z faktu, że w latach 2009-2011 powód uiszczał wyższą opłatę za użytkowanie wieczyste nieruchomości, położonej przy ul. (...) w S.. Wartość tę powód wykazał poprzez porównanie wartości nieruchomości, określonych w operacie szacunkowym stanowiącym podstawę ustalenia nowej wysokości opłaty z dniem 1 stycznia 2009 roku oraz w opinii biegłej L. P., sporządzonej na potrzeby postępowania sądowego, zainicjowanego sprzeciwem od orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego. Wartość ta, zgodnie z operatem szacunkowym wynosiła 2.977.269 zł, co stanowiło podstawę ustalenia opłaty za wieczyste użytkowanie na poziomie 89.318,07 zł (3% wartości gruntu). Z kolei biorąc za podstawę wartość wyliczoną w opinii biegłej L. P. (1.833.300 zł), opłata za wieczyste użytkowanie wyniosłaby 54.999 zł. Różnica pomiędzy tymi kwotami wynosi zatem 34.319,07 zł.

W tym miejscu zauważyć trzeba, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu orzeczenia oparł się na opinii biegłej sądowej i przyjął, że wartość nieruchomości stanowiącej przedmiot postępowania wynosi 1.833.300 zł. Powództwo zostało prawomocnie oddalone z uwagi na to, że powód uchybił terminowi do złożenia wniosku znajdującego podstawę w art. 78 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Wobec jednak faktu, iż Sądy obydwóch instancji za wiarygodną uznały opinię biegłej, oczywistym jest, iż w razie terminowego wystąpienia z wnioskiem przez powoda, wartość wskazana w tej opinii stanowiłaby podstawę do ustalenia wysokości opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu. Zasadnie zatem przyjął powód, iż uiszczając przez trzy lata kwotę 89.318,07 zł zamiast 54.999 zł tytułem opłaty za wieczyste użytkowanie, uszczerbek w jego majątku wyniósł każdego roku 34.319,07 zł. Biorąc pod uwagę 3-letni okres obowiązywania opłaty wartość szkody zamknęła się w kwocie 102.957,21 zł.

Niezasadne okazały się zarzuty pozwanego, iż opłaty z tytułu wieczystego użytkowania faktycznie ponosiła spółka (...), w związku z czym powód nie poniósł szkody. Z zeznań powoda wynika bowiem, że opisywany przez pozwanego stan trwał do końca marca 2009 roku. Natomiast po tym okresie nieruchomość objął w faktyczne władanie powód i od tego momentu na nim faktycznie spoczywał ciężar uiszczania opłat za użytkowanie wieczyste. Wnioski takie potwierdzają przedłożone przez powoda dowody wpłat. Wynika z nich, że przelewy na rzecz Urzędu Miasta S. powód realizował ze swojego rachunku w Banku (...) S.A. Wpłaty udokumentowane przedstawionymi wyciągami, stosownie do opisów przelewu, dotyczą opłaty za wieczyste użytkowanie za lata 2009 (k. 19), 2010 (k. 15) i 2011 (k. 17) i łącznie opiewają na kwotę 115.930,89 zł (3 × 38.643,63 zł). W dniu 28 września 2011 r., w związku z wezwaniem do zapłaty z dnia 22 września 2011 r., powód dokonał dopłaty w wysokości 152.023,32 zł. Wezwanie do zapłaty powyższej kwoty było skutkiem uznania, że opłata została uiszczona w niepełnej wysokości i powód ma obowiązek ją uzupełnić do kwoty 89.318,07 zł rocznie. Z powyższego wynika, że to powód poniósł w całości ciężar opłaty za lata 2009-2011.

Obowiązek uiszczenia opłaty za wieczyste użytkowanie spoczywa na wieczystym użytkowniku; powód wykazał, że to on dokonywał zapłaty tych należności. Jeżeli zatem pozwany twierdził, że środki na ten cel pochodziły z innego źródła, obowiązany był, stosownie do treści art. 6 k.c. okoliczność tę wykazać. Pozwany nie zgłosił natomiast żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie i nie podjął nawet próby przeciwstawienia się dowodom zaofiarowanym przez powoda.

Nieudana okazała się próba wykazywania braku szkody z uwagi na wkalkulowanie ewentualnej podwyżki opłaty przez spółkę (...) w czynszu najmu. Jedno pismo pochodzące z dnia 21.11.2007 r. k. 98 (zatem na rok przed podjęciem decyzji o podwyżce opłaty za wieczyste użytkowanie) nie pozwalało na wyciągnięcie postulowanych przez pozwanego wniosków.

Przesłanką odpowiedzialności kontraktowej jest również związek przyczynowy, zachodzący pomiędzy zdarzeniem stanowiącym naruszenie zobowiązania a szkodą. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. dłużnik ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swego działania i zaniechania. Z normalnymi następstwami mamy do czynienia niezależnie od tego, czy dłużnik ich wystąpienie przewidywał, mógł przewidywać oraz czy przewidywał rodzaj i wysokość szkody, jaka będzie następstwem jego działania lub zaniechania. W orzecznictwie wskazuje się, że strona powodowa domagająca się naprawienia szkody z tytułu nienależytego wykonania usługi zastępstwa procesowego powinna wykazać, że gdyby nie uchybienia przyjmującego zlecenie to uzyskałaby korzystne dla siebie rozstrzygnięcie sądu, co przesądza o istnieniu związku przyczynowo skutkowego pomiędzy zawinionym działaniem pełnomocnika a szkodą (tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 grudnia 2010r., sygn. VI ACa 844/10, Lex nr 743985). W niniejszym stanie faktycznym przyjęcie, że istnieje związek przyczynowy pomiędzy nienależytym wykonaniem zobowiązania przez pozwanego a szkodą sprowadza się do ustalenia, że w razie zachowania 30-dniowego terminu do złożenia wniosku o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona, powód uzyskałby korzystne dla siebie rozstrzygnięcie w postępowaniu sądowym.

Sąd stwierdził istnienie związku przyczynowego pomiędzy nienależytą starannością radcy prawnego A. W. w wykonywaniu swoich obowiązków, a przegraniem sprawy przez powoda. Przyjęcie hipotetycznego biegu postępowania sądowego I C 1434/09 wskutek prawidłowego złożenia wniosku o ustalenie, że aktualizacja opłaty za użytkowanie wieczyste jest niezasadna, prowadzi do konkluzji, że opłata zostałaby ustalona na niższym poziomie, niż wskazany w zawiadomieniu z dnia 28 października 2008 r.

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji (sygn. akt I C 1434/09) prowadzi do wniosku, iż jedyną przyczyną oddalenia powództwa było wygaśnięcie uprawnień powoda do skutecznego kwestionowania dokonanej aktualizacji opłaty. W uzasadnieniu dokonano analizy przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, w tym znaczną część poświęcono analizie charakteru terminu z art. 78 ust. 2 ustawy i skutkom jego uchybienia. Złożenie w przewidzianym 30-dniowym terminie wniosku o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest niezasadna doprowadziłoby do merytorycznej oceny zasadności powództwa i badania, czy w świetle zgromadzonego materiału dowodowego zaistniały podstawy do ustalenia wysokości opłaty na poziomie niższym, niż ten wskazany w zawiadomieniu Prezydenta Miasta S.. Podkreślenia wymaga jednak fakt, że w toku postępowania przeprowadzony został dowód z opinii biegłego na okoliczność wartości nieruchomości, z której korzystał powód i wartość ta została określona na poziomie znacznie niższym niż ta, wynikająca z operatu szacunkowego B. L.. To zaś mogło stanowić podstawę do ustalenia opłaty na niższym poziomie, a w konsekwencji uwzględnienia żądania powoda. Roszczenie powoda miało zatem uzasadnione podstawy materialnoprawne, a jedyną przeszkodą było wygaśnięcie uprawnień powoda do podważania wysokości opłaty. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sądy obydwóch instancji za wiarygodną uznały opinię biegłej L. P., co skłania do wniosku, iż w razie terminowego wystąpienia z wnioskiem przez powoda, opłata za wieczyste użytkowanie ustalona byłaby na poziomie 3% od wartości nieruchomości, wynikającej z opinii biegłej sądowej L. P., a zatem 54.999 zł. Zauważyć przy tym trzeba, że sam pozwany nie negował tego, że w przypadku złożenia wniosku w terminie powód uzyskałby pożądane rozstrzygnięcie; opierał przy tym swoje przekonanie na wynikach innych prowadzonych przez siebie postępowań tego samego rodzaju oraz na fakcie wykazania w przedmiotowym postępowaniu rzeczywistej wartości nieruchomości.

Obronę przed żądaniem powoda pozwany skupił na wykazaniu przesłanki ekskulpacyjnej, o której mowa w art. 471 k.c. Zgodnie z tym przepisem dłużnik może uwolnić się od odpowiedzialności odszkodowawczej, jeżeli wykaże, że nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności. To na dłużniku spoczywa więc obowiązek udowodnienia, że nienależyte wykonanie przez niego zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi on odpowiedzialności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2002 r., sygn. V CKN 630/2000, Lex nr 54329). Obowiązek taki wynika z brzmienia art. 6 k.c.

W analizowanym zakresie pozwany powoływał się na okoliczność, jakoby powód zapewniał jego pracownika J. W., że otrzymał zawiadomienie zawierające wypowiedzenie opłaty rocznej za wieczyste użytkowanie w dniu udzielenia pełnomocnictwa, to jest 16 grudnia 2008 r. Jak już była mowa na wstępie rozważań, okoliczności powyższe

potwierdził w swych zeznaniach świadek J. W.. Zeznania świadka uznane zostały jednak za niewiarygodne. Powód wskazywał na brak bezpośredniego kontaktu z J. W., w tym rozmów dotyczących kwestii opłaty za wieczyste użytkowanie nieruchomości przy ul. (...). Przekazanie dokumentu pełnomocnictwa oraz informacji dotyczących sprawy następowało za pośrednictwem spółki (...), której to spółce pozwany zapewniał obsługę prawną. Nie może również umknąć uwadze, iż powód nie miał interesu w przekazywaniu nieprawdziwych informacji odnośnie daty otrzymania zawiadomienia. Nadto, w wywiedzionym wniosku o ustalenie, że opłata jest niezasadna, pozwany powoływał się na inną datę.

Poza poddanym analizie argumentem pozwany nie wskazywał na istnienie innych przyczyn niedochowania terminu – chociażby uzyskania błędnej informacji od przedstawicieli spółki (...) czy niewłaściwego obiegu informacji pomiędzy trzema podmiotami (W., powód i pozwany). Z wyżej wymienionych względów Sąd doszedł do przekonania, że pozwany nie wykazał, aby nie dochował terminu w złożeniu wniosku z przyczyn, za które nie ponosi odpowiedzialności.

Bez wpływu na zasadność niniejszego powództwa pozostaje również sama możliwość złożenia przez powoda wniosku w trybie art. 77 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zgodnie z powołanym uregulowaniem aktualizacji opłaty rocznej dokonuje się z urzędu albo na wniosek użytkownika wieczystego nieruchomości gruntowej, na podstawie wartości nieruchomości gruntowej określonej przez rzeczoznawcę majątkowego. Zauważyć jednak trzeba, iż postępowanie zainicjowanie wnioskiem o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej jest nieuzasadniona (złożone za pośrednictwem pozwanego z uchybieniem terminu) zakończone zostało wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 czerwca 2011 r. Dopóki zatem postępowanie to było w toku nie sposób oczekiwać od powoda, aby występował z kolejnym wnioskiem, który zmierzałby do badania tożsamyh okoliczności i dotyczył analogicznej kwestii.

Bierności powoda nie można zakwalifikować również jako przyczynienia się do zwiększenia szkody (art. 362 k.c.). Jego ewentualne zachowanie w analizowanym zakresie pozostawało bowiem bez wpływu na sposób postępowania pozwanego, brak było związku przyczynowego ewentualnego zaniechania powoda i szkody, za którą odpowiedzialność ponosi pozwany.

Niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że nie sposób przesądzić wyniku postępowania zainicjowanego wnioskiem powoda o dokonanie aktualizacji opłaty rocznej. Podstawą dokonania ewentualnej zmiany wysokości opłaty nie mogłaby stanowić, wbrew sugestiom pozwanego (...), opinia L. P., sporządzona w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji. Wycena była dokonywana bowiem przez biegłą według stanu na październik 2008 r., a zatem według stanu na moment dokonywania aktualizacji (zawiadomienie z dnia 28 października 2008 r.). Zgodnie z treścią art. 77 ust. 1 zd. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami zaktualizowaną opłatę roczną ustala się, przy zastosowaniu dotychczasowej stawki procentowej, od wartości nieruchomości określonej na dzień aktualizacji opłaty. W postępowaniu zainicjowanym wnioskiem powoda konieczne byłoby sporządzenie kolejnej wyceny, według stanu na dzień dokonywania aktualizacji. Nie sposób przewidzieć, jakie wnioski taka wycena zawierałaby i na jakim poziomie określona zostałaby wartość nieruchomości. Tym samym nie jest możliwe do przewidzenia, ile wynosiłaby wysokość opłaty rocznej po dokonaniu aktualizacji i czy wartość ta byłaby niższa od tej, ustalonej po dokonaniu aktualizacji w październiku 2008 r.

Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, aby zaniechanie powoda w zakresie wystąpienia z nowym wnioskiem miało jakikolwiek wpływ na obowiązującą go wysokość opłaty rocznej, a w konsekwencji na wysokość poniesionej szkody.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że zostały spełnione wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanego A. W. w art. 471 k.c.

Sąd nie uwzględnił podniesionego w odpowiedzi na pozew przez (...) S.A. zarzutu przedawnienia. Po pierwsze zauważyć trzeba, że pozwana nie przedstawiła szerszego uzasadnienia dla podniesionego zarzutu, stąd nie jest wiadomym z jakich okoliczności go wywodziła. Po wtóre zaś, Sąd przyjął, że termin przedawnienia roszczenia powoda wynosi 3 lata, jako roszczenie związane z prowadzoną działalnością gospodarczą (art. 118 k.c.). Powód jest bowiem przedsiębiorcą, zaś udzielone przez niego pełnomocnictwo zawierało umocowanie do reprezentowania jego interesów w związku z użytkowaniem nieruchomości, wykorzystywanej dla celów prowadzonej działalności. Należało

przy tym uznać, że stosownie do brzmienia art. 120 § 1 zd. 1 k.c. przedawnienie rozpoczęło bieg od momentu, gdy roszczenie powoda stało się wymagalne. Roszczenie powoda stało się wymagalne dopiero po zakończeniu postępowania wywołanego sprzeciwem od orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego, a zatem w chwilą wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w Szczecinie, to jest 24 czerwca 2011 r. Dopiero wówczas oczywistym stało się, że wysokość opłaty rocznej nie ulegnie zmianie w postulowanym przez powoda kierunku, a zatem po stronie powoda powstała szkoda. Z tym momentem po stronie powoda powstało uprawnienie do wezwania pozwanego do zapłaty. Mając zatem na uwadze fakt, że pozew w niniejszej sprawie pochodzi z dnia 29 sierpnia 2012 r. (prezentata k. 4), przyjęc trzeba że został złożony przed upływem 3-letniego terminu przedawnienia, który upływałby z dniem 24 czerwca 2014 r.

Niezależnie od tego nie można pominąć, że powód złożył w dniu 25 stycznia 2012 r. (potwierdzenie nadania k. 81) wnioski o zaniechanie do próby ugodowej, w związku z czym nastąpiła przerwa biegu terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c.). Od tej daty termin rozpoczął bieg na nowo (art. 124 § 1 k.c.), w związku z czym ostatecznie upływałby z dniem 25 stycznia 2015 r.

Powołane powyżej okoliczności przesądają o odpowiedzialności pozwanego A. W. za szkodę, która poniósł powód. Podstawa odpowiedzialności pozwanego towarzystwa ubezpieczeń wywodzi się natomiast z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej radcy prawnego za szkody wyrządzone w następstwie działania lub zaniechania ubezpieczonego podczas wykonywania czynności radcy prawnego, jak też w związku z wykonywaniem tych czynności. Strony nie kwestionowały faktu, że pozwanym łączyła umowa ubezpieczenia w powołanym zakresie. Zgodnie natomiast z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Poszkodowany może zgłosić swoje roszczenie bezpośrednio wobec zakładu ubezpieczeń (art. 808 § 3 k.c.). Jednocześnie jednak nie wygasa uprawnienie powoda do dochodzenia roszczenia od sprawcy szkody. Tym samym powód może, w zależności od wyboru, powództwo skierować przeciwko jednemu ze wskazanych podmiotów lub przeciwko im obydwóm łącznie. Wówczas odpowiedzialność sprawcy szkody i zakładu ubezpieczeń ma charakter odpowiedzialności in solidum.

Z zobowiązaniem in solidum mamy do czynienia wówczas, gdy kilka osób na podstawie odrębnych stosunków prawnych jest zobowiązanych do spełnienia w całości tego samego świadczenia wobec jednego podmiotu - lecz nie ma podstaw do przyjęcia solidarnej odpowiedzialności dłużników, brak jest bowiem przepisu, stanowiącego źródło solidarności. W takiej sytuacji odpowiednie zastosowanie znajdzie jednak art. 366 k.c., co wyraża się w zasądzeniu całej określonej kwoty od jednego z pozwanych oraz tej samej kwoty od drugiego z nich z zaznaczeniem, że zapłata przez jedną z tych osób zwalnia wobec powoda pozostałe osoby - do wysokości zapłaty. Taka też konstrukcja znalazła zastosowanie w niniejszej sprawie, co skutkowało zasądzeniem od pozwanych na rzecz powoda kwoty 102.957,21 zł.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. W stosunku do pozwanego A. W. odsetki te naliczane są od dnia 1 listopada 2012 r. zgodnie z żądaniem, z uwagi na przyjęcie że do dnia 31 października 2012 r. upłynął 14-dniowy termin zapłaty wyznaczony w wezwaniu z dnia 6 października 2011 r. Pozwani nie kwestionowali powyższej okoliczności.

W stosunku do pozwanej (...) S.A. odsetki zostały przyznane od 10 lutego 2013 r., a zatem po upływie terminu do wypłaty odszkodowania, przewidzianego przepisami. Zgodnie bowiem z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. jedn. Dz. U. 2013 r., poz. 392 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powód nie wykazał, aby zawiadomił pozwaną towarzystwo ubezpieczeń o szkodzie przed wytoczeniem niniejszego powództwa. Z tego względu za datę zawiadomienia o szkodzie należało przyjąć datę doręczenia pozwu, to jest 10 stycznia 2013 r. (k. 94). 30 - dniowy termin upłynął zatem 9 lutego 2013 r., co skutkowało przyznaniem odsetek od zasądzonej kwoty od 10

lutego 2013 r. Za okres od 1 listopada 2012 r. do 9 lutego 2013 r. roszczenie odsetkowe wobec pozwanej podlegało oddaleniu.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu oparto na przepisach art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 k.p.c. Na przyznane od pozwanych na rzecz powoda koszty w wysokości 8.765 zł składa się 5.148 zł tytułem uiszczonej opłaty od pozwu (k. 3), 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 12) oraz 3.600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, ustalone na podstawie §6 pkt 6 w zw. z § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. 2013 rok, poz.490).